

capo I.

Na nebe je pozdě, na peklo snad brzy...
po stěnách čmárám, že mě to mrzí,
Prý už sem v cíli, přitom chci na start zpátky,
ze všedních dnů přes noc udělat pátky!

A bejt zase cestou, po které stoupáš výš!
Tou nejhezčí básní, když nad všechny verše čníš!
A víš, že kousky z nás jsou jak střepy.
Do očí trosky krás řvou, že světy
zas se dotočí.

Na život příliš a na smrt málo,
když nezbývá nic o co dál by se hrálo,
sotva udělám krok, ačkoliv chci běžet tryskem,
místo podkovy štěstí, slzy s tekutým pískem.

A bejt zase přístav, když v bouřích hledáš skrýš!
Tou nejhezčí básní, když nad všechny verše čníš!
A víš, že kousky z nás jsou jak střepy.
Do očí trosky krás řvou, že světy
zas se dotočí.
Že kousky z nás jsou jak střepy.
Do očí trosky krás řvou, že světy
zas se dotočí.